

som de, hade intet vunnits. Det gällde att utan överilning och utan att anstränga sig över hövan hålla ut till det sista.

Slutligen ligga kanotens relingar så lågt, att nästa våg fyller den till randen. Dess innehåll, proviant och filter till nattlägren spolade bort, sötvattendunkarna gå sin egen väg. Vi ha länge nog motsett det kritiska ögonblicket och då vi nu förlorat herraväldet över kanoten, återstår för oss intet annat än att klamra oss fast vid dess relingar. Men kanoten har föga bärkraft under vatten och årorna ännu mindre. Då vi ligga i vattenbrynet ge vi stormen föga eller intet vindfång. Vår rörelsehastighet mot stranden är därför minimal. Kunna vi blott hålla ut tills stormen bedarrat och vi drivit till vatten, så grunt, att vi bottna, kunna vi åter länsa kanoten och kränga oss upp i den och fortsätta. Vattnet är icke kallt men betydligt svalare än i den norra bassängen där det är grunt och hastigt uppvärms av solen.

Var ny våg går över oss och ger oss en ny kallsup av saltvatten. Men vi måste hålla ut. Om någon tröttnar kunna de andra två inte hjälpa honom. Att vara simkunnig är i detta läge en ringa fördel. Ju mindre man anstränger kroppen desto längre har man utsikt att orka klamra sig fast vid vraket. Släpper man taget blir man ofelbart skild från detta och slungas allt längre bort av vågorna.

Den kringliggande stranden består av "schor" såsom turkarna kalla den till en nästan tegelhård massa stelnade och saltblandade dyn. Översvämmad av vat-